

tragtning ved en saadan Afløsning af Kirke-tienden, at, naar først Kirketienden er afløst og Kirken skulde vedligeholdes ved sædvanlig Ligning paa Personer, paa Beboerne i Distriktet, vilde man blive forelegen med Hensyn til dem, der ikke bekjendte sig til den almindelige Landsreligion; thi de ere jo frie for alle personlige Afgifter til Kirken; men saalænge Tienden, enten den svares in natura eller er gaaet over til Bederlag i Overensstemmelse med Lovgivningen, hviler paa Jorden, er det en reel Afgift, som maa svares af Katholiker, Jøder, fort sagt til hvilkensomhelst Bekjendelse de Personer høre, der eie Jorden, og man kan ikke vide, hvorledes det i Tidens Løb kunde gribe om sig, og om der ikke kunde være Folk, som fik Lykt til at bekjende sig til en anden Religion, for at blive frie for at svare de Afgifter, som, naar Tienden var afløst, skulde lignedes paa Beboerne.

Hvad § 7 angaaer, da skal jeg dog henstille til det ærede Udvalg, om det ikke var godt udtryffeligt at tilkjendegive i Paragraffen det, som er Udvalgets Mening, nemlig at de Tiendeforeninger, som indgaaes paa offentlige Stiftelsers eller paa Embeders Begne, skulde i Overensstemmelse med de hidtil gjældende Love stadfæstes af vedkommende Ministerium.

Ordføreren: Forsaavidt der er faldet Udtaleser om Tiendomsindgreb og Formynderskab med Hensyn til nogle af Udvalgets Indstillinger, vil jeg kun svare, at disse Titulaturer passe ikke bedre her end de passede paa Frd. af 3de Januar 1810. Naar der er brugt Ditringer om, at man muligt i Henseende til det Tilfælde, hvor Grundeieren til lige er Tiendeier, kunde gaae en anden Veie end den, man er gaaet i Forslaget, og navnlig at der kunde gives Forbud gjennem Lovgivningen mod senere Adskillelse, eller at det dog idetmindste kunde henstilles til Vedkommende, om han ved en thinglæst Declaration vil binde sig i den Henseende, saa skal jeg henholde mig til, hvad Udvalgets ærede Formand har yttret, idet han navnlig har henledet Opmærksomheden paa Skatteforholdene og paa de Forhold, hvor Fæsterne selv eie deres Tiende. Hvad det andet Punkt angaaer, som staaer i

Forbindelse hermed, nemlig at flere ærede Taler have fundet særlig Grund til i det Tilfælde, som Lovforslaget omtaler under § 6, at lægge Omkostningerne paa det Offentlige, da vil naturligviis Udvalget med megen Beredvillighed tage dette Punkt under fornøyet Overveielse. Forsaavidt den sidste ærede Taler har specielt udtalt sig mod § 5, saa har § 5 sin Forklaring i § 4 af vort Forslag. Naar nemlig § 4 indeholder, at Foreninger paa Tid skulde følges indtil denne Tid var udløbet og først derefter det faste aarlige Bederlag indtræde, saa er det en Selvfølge, at man, for at føre Forholdet til en endelig Afslutning, dermed maatte forbinde Indstillingen i § 5.

Orsted: Jeg kan ikke indsee, hvorledes § 5 er en nødvendig Følge af § 4, thi det kunde meget godt bestemmes, at de Tiendeforeninger paa Tid, som fra Forordningens Kundgjørelse bleve stiftede, ikke skulde gjælde længere end til Tiendens Afløsning sandt Sted, uden at man behøvede at gaae saa vidt, at man aldeles forbød disse Foreninger fra det Dieblik Loven var udkommet. Naar min ærede Sidemand har sagt, at der ikke var større Formynderskab i den Lov, her er Spørgsmaal om, end i Forordningen af 1810, da forekommer det mig, at der ikke er Skygge af Formynderskab i denne Forordning. Den har givet Tiendeyderen Ret til at blive fri for den Agerdyrkingen hemmende Byrde, som det var at svare Naturaltiende, men nu vil man nøde ham til, at han skal benytte den Ret, som forhen blot var givet ham som en Ret.

Da Ingen videre ønskede at yttre sig, gif man over til Afstemning, hvorved:

1) Udvalgets § 3:

Som Korntiender, der ydes i Kjarven, blive ogsaa de at ansee, om hvis Dels med et aarligt Bederlag der er indgaaet Overenskomster, ikkun gjældende for en vis Tid, og de, der eies af vedkommende Tiendeydere, uden at være bestemte til faste aarlige Afgifter, vedtoges eenstemmigt med 34 Stemmer.

2) Udvalgets § 4:

De om Tiendebederlag indgaaede Overenskomster, der ikkun gjælde for en vis Tid,